11084 6d

CAN,

YN DANGOS

FOD CRIST YN DDUW YN GYSTAL AG YN DDYN;

A BOD EI

Aberth yn haeddu rhyddhad i Bechaduriaid:

MEWN

GWRTHWYNEBIAD I SOSINIAETH,

TAN YR ENW

Dwyfundodiaeth.

"A gwaed Iesu Grist, ei Fab ef, sydd yn ein glanhau n
oddiwrth bob pechod." 1 Ioan i. 7.

CENIR AR Y DON, "BRYNIAU'R IWERDDON."

RHYW fyrdd a mwy nâ hyny, 'does neb all ddweud pa fai
Yw haeddiant Crist yn drymach nâ phechod pawb o'r saint
Pe buasai yn yr arfaeth i fyn'd i uffern dàn,
Fe olch'sai'r holl gythreuliaid i gyd yn berffaith lân.

Er cwrdd â geiriau newydd i roddi ei glod i ma's,
Ac uno â'r holl angylion, ac etifeddion gras;
Heb enwi dim o'r un peth ond unwaith yn y gân,
Hyd eithaf trag'wyddoldeb, ddaw ei glod e byth y'mla'n.

Pe b'ai angylion nefoedd bob un yn myn'd yn fil,
Ac ennill rhyw fyrddiynau bob munud yn y 'sgil,
I roddi'i glod ef allan am farw ar y pren,
Hyd eithaf trag'wyddoldeb, ddoi dim o'r gwaith i ben.

X 20524 0037

'Tai sant am bob glaswelltyn sydd ar y ddaear 'lawr,
A mil am bob tywodyn sy ar fin y moroedd mawr,
Tafodau gan y rhei'ny fwy na rhifedi'r dail,
Rhy fach i ddweud gogoniant sy'n haeddiant Adda'r Ail.

'Tai un o'r côr nefolaidd yn d'od o'r nef i lawr,
I rifo llwch y ddaear, a gwlith y boreu wawr;
Fe allai wneuthur hyny mewn 'chydig iawn o bryd,
Dweud hanner haeddiant Iesu nid eill y côr i gyd.

Dywedodd Duw ei hunan wrth Abra'm yn ddiffael,
Y gwnai e arbed Sodom pe buasent yno i'w cael;
Ni dd'wedodd, ac ni ddywed, wrth un pechadur trist,
Ddim llai i gadw enaid nâ haeddiant Iesu Grist.

Mae dyndod glân i'w weled yn mherson Iesu hardd,
Pan ddaeth y milwyr atto, a'i weled yn yr ardd:
Eu cwympo 'ngwysg eu cefnau â gair o'i enau, clyw,
Sy'n dangos i ni'n eglur ei fod yn gywir Dduw.

Mae addoliad iddo'n perthyn, 'nol dim ddeallais i,
Gan holl drigolion daear, a lluoedd nefoedd fry;
Os gwir a dd'wed y Bibl, sef genau'r Ysbryd Glân,
Pa fodd gall Dwyfundodiaid i ddwyn eu credo 'mla'n?

Fe rodd y Tad ei hunan y cyfan yn ei law,
Sydd yn y nef a'r ddaear, a chymmaint ag a ddaw,
Athrawiaeth gyfeiliornus, i'w chredu nid oes llun,
I'r Duw anfeidrol *fentro* y rhai'n yn nwylaw dyn!

Os creda' i'r Dwyfundodiaid, rhaid i mi ddwyn y'mla'n,
Ryw grefydd groes i'r Bibl, a iaith yr Ysbryd Glân;
Sy'n dweud mai'n enw'r Iesu y plyga pawb o'r bron,
Sydd yn y nef a'r ddaear, a than y ddaear hon.

Os nad oedd ond creadur, mae gan Iuddewon sail,
I ddweyd yn ngwyneb Bibl, na ddaeth 'mo *Adda'r ail;*
Yr achos fod y rheiny yn gwrthod Iesu, clyw,
Yw eisiau gallu credu ei fod yn berffaith Dduw.

Dyw'r Tad o ran ei berson yn barnu neb o'r byd,
Fe ro'dd pob barn yn gryno yn nwylaw'r Mab i gyd:

Os gwir dd'wed Dwyfundodiaid, nad oedd ond dyndod, clyw,
Rhaid iddo farnu'r Bibl, am ddweyd ei fod yn Dduw.

Mi wn i angeu gredu am Iesu ar y gro's,
'R un peth a'r Dwyfundodiaid, nad oedd e yn ddi-os:
Newidiodd hwn ei feddwl ar fore'r trydydd dydd,
Efe oedd wedi'i rwymo, a'r Iesu'n rhodio'n rhydd.

Cynghorai'r Dwyfundodiaid, i gredu ar sicrach sail,
Mai dyn oedd Adda'r cyntaf, Duw-dyn yw *Adda'r ail;*
Ei ddyndod oedd yr aberth offrymwyd drosom ni,
A'i Dduwdod oedd yr allor a'i daliai ar Galfari.

Ni all'sai Duw ddim dyoddef, 'doedd ganddo ef ddim gwa'd,
Heb ollwng gwaed, medd Bibl, 'doedd dim foddlonai'r Tad:
Ei gyfraith lân droseddwyd, a'r bai oedd ar y dyn,
Cyn gwneud y rhwyg i fynu rhaid clwyfo'r Mab ei hun.

O! credwch fod yr Iesu mor uchel Dduw a'r Tad,
Mor isel ddyn a ninnau, yn meddu cig a gwa'd:
Bydd'r undeb yn rhyfeddod i drag'wyddoldeb hir,
'Dall neb ei chyflawn ddirnad, ac etto mae yn wir.

'Rwy'n credu iddo ddyfod o gariad lawr o'r nef,
'Rwy'n credu fod y Duwdod yn wastad ynddo ef;
'Rwy'n credu fod e'n ddigon i atteb cais y Tad,
A bod maddeuant cyflawn i'r duaf yn ei wa'd.

Dych'mygaf wel'd angylion a'u calon bron yn brudd,
Wrth fyn'd i uffern obru i roi'r cadwynau'n rhydd;
I ollwng diaflaid allan, fwy na rhifedi'r dail,
I fynydd bach Calfaria i brofi *Adda'r ail.*

Dych'mygaf wel'd cyfiawnder a'i *filiau* yno'n llawn,
A'r gyfraith lân droseddwyd yn gwaeddi rhaid cael Iawn;
A'r Tad yn cilio o'r golwg, a'r Iesu ar y pren,
Pa ryfedd bod i'r haulwen dair awr i guddio 'i ben.

Dych'mygaf wel'd cythreuliaid 'n dynwared llawenhau,
Fod uffern yn agored, a'r nefoedd wedi 'i chau;
A'r gwr a wnaeth y cyfan yn hongian ar y gro's,
A'r haul yn cuddio'i wyneb nes gyru'r dydd yn nos,

Dych'mygaf wel'd ysbrydion y cyfiawn aeth i'r nef,
Yn plygu lawr yn fynych i euryd arno ef;
A bron a gwaeddi allan, os Iesu gyll y dydd,
Cawn fyned oll i garchar na ddewn ni byth yn rhydd.

Mae'r gair yn dweyd i'r meini i hollti fach a mawr,
A llen y deml rwygo o fynu hyd i lawr;
A'r beddau'n dechreu rhwygo, a'r meirw'n neidio'n rhydd,
Sy'n arwydd digon goleu i angeu golli'r dydd.

A sŵn y gair 'Gorphenwyd,' pan floeddiwyd ganddo ef,
A gauodd ddrysau uffern, agorodd byrth y nef:
A dynodd o garcharau fyrddiynau i fod yn rhydd,
Trodd ddyffryn cysgod angeu yn hyfryd foreu ddydd.

'Does feddyg ar y ddaear, nac hefyd yn y nef,
'Mhlith dynion nac angylion gyffelyb iddo ef;
Gall symmud pechod chwerw, a chodi'r marw'n fyw,
Anturiaf fy enaid arno, 'rwy'n credu'i fod e'n Dduw.

'Ddaeth barn y Dwyfundodiaid erioed i uffern, clyw,
Maent yno'n rhwym i gredu fod Iesu Grist yn Dduw,
Ac yn y nefoedd oleu diammeu nad oes un,
A'r nad yw'n moli'n wastad y Duwdod yn y dyn

Cymmerwch eich cynghori gan Lywydd dae'r a nef
I chwilio'r ysgrythyrau sy'n tystio am dano ef;
A pheidio credu'r diafol, peth annymunol yw,
Bod neb yn beiddio gwadu y peth ddywedodd Duw.

Y man ca'dd Satan fantais ar ddynion yn yr ardd,
Pan dwyllwyd Adda i fwyta o'r pren oedd wedi'i wa'rdd:
Mae'r effaith hyn yn para hyd yma'n nghyflwr dyn,
Fe ddod y diawl e'i gredu yr hyn na chred ei hun.

OWEN DAFYDD, Cwm-Amman.

B. MORGAN, ARGRAFFYDD, MERTHYR.